

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/87/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418200871
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4418200871.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobkyne: M. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., K. XXX/XXX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovaným: 1. Blackside, a. s., IČO: 48 191 515, so sídlom Plynárska 7/A, Bratislava, zast. Advokátska kancelária Herceg, s. r. o., so sídlom Košická 56, Bratislava, IČO: 35 890 240, 2. Auctioneer s. r. o., IČO: 45 881 014, so sídlom Špitálska 61, Bratislava, zast. JUDr. Petrom Gromom, advokátom, so sídlom Cukrová 14, Bratislava, IČO: 40 653 838, o určenie, že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 16. januára 2020 č. k. 5C/12/2018-392 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému v 1. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne v rozsahu 100%.

Žalovanému v 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne a to v rozsahu 100% a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne a to v rozsahu 100%. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 34, § 36 ods. 1, 2, 5 a uviedol, že žalobkyňa ako dlžník a OTP Banka Slovensko, a. s., IČO: 31 318 916 uzavreli dňa 22. 09. 2008 Zmluvu o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zabezpečeného nehnuteľnosťou č. 019/3019/08SU. Na základe tejto zmluvy banka poskytla žalobkyne spotrebný úver 600.000 Sk (19.916,35 eura) za zmluvne dohodnutých podmienok. Žalobkyňa ako dlžník sa zaviazala úver splácať vo forme 240 dohodnutých splátkach po 168,46 eura s tým, že posledná splátka bola dohodnutá vo výške 164,41 eura. Splátky boli splatné vždy do 20. dňa v mesiaci, prvá splátka splatná 20. 10. 2008 a posledná 20. 09. 2028. Dňa 22. 09. 2008 bola uzavretá medzi týmito zmluvnými stranami záložná zmluva, ktorou bolo zriadené záložné právo na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa OTP Banka Slovensko, a. s., a to na zabezpečenie pohľadávky z vyššie uvedenej zmluvy o spotrebnom úvere č. 019/3019/08SU. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že medzi veriteľom a dlžníčkou došlo k platnému uzatvoreniu úverovej zmluvy podľa § 497 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa úverovú zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľka. Z ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka vyplýva, že za spotrebiteľské zmluvy sa považovali akékoľvek zmluvy uzavreté medzi obchodníkom a spotrebiteľom a to bez ohľadu na ich formu, t. j. aj úverová zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa uzatvorila vyššie

uvedenú zmluvu, ktorú súd posúdil ako zmluvu o úvere, pričom s prihliadnutím na cit. ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné úverovú zmluvu posudzovať aj ako spotrebiteľskú zmluvu. Preto súd vyššie uvedený zmluvný vzťah posudzoval jednak podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale vzhľadom na charakter žalobkyne - dlžníčky z úverového vzťahu a súčasne spotrebiteľky túto zmluvu posudzoval aj s prihliadnutím na ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd ďalej dospel k záveru, že medzi pôvodným veriteľom z úverového vzťahu a žalobkyňou ako dlžníčkou a záložcom, bola dňa 22. 09. 2008 platne, v súlade s ustanovením § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka uzavretá uvedená záložná zmluva za účelom zabezpečenia pohľadávky z úverovej zmluvy. Žalobkyňa do roku 2010 úver splácala. Potom úver v dohodnutých splátkach splácať prestala. Z upomienok súd zistil, že veriteľ z úverového vzťahu žalobkyňu opakovane vyzýval na úhradu dlžných splátok a to upomienkou zo dňa 23. 02. 2010 (č. I. 26) bola vyzvaná na úhradu sumy 563,47 eura, upomienkou zo dňa 10. 06. 2010 (č. I. 30) na úhradu sumy 899,86 eura, upomienkou zo dňa 22. 07. 2010 (č. I. 27) na úhradu sumy 1.281,84 eura. Nakoľko si žalobkyňa svoju povinnosť napriek opakovaným výzvam nespĺnila a dlžné splátky úveru riadne nedoplatila, veriteľ z úverového vzťahu využil v zmluve dohodnuté právo (čl. VII zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a listom zo dňa 26. 08. 2010, ktorý bol žalobkyni doručený dňa 06. 09. 2010 tejto oznámil, že vyhlasuje úver za predčasne splatný a k uvedenému dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t. j. ku dňu 26. 08. 2010 tento vyčíslil sumou 20.635,29 eura. Žalobkyňa túto skutočnosť, t. j. že z dôvodu porušenia jej povinností došlo zo strany veriteľa k oprávnenému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v konaní nijakým spôsobom nespochybnila. Naopak, tvrdila, že nasledujúcim dňom, t. j. 27. 08. 2010 začala veriteľovi plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie jeho práva, a keďže si veriteľ z úverového vzťahu v tejto lehote svoje právo relevantným spôsobom neuplatnil, došlo k premlčaniu jeho peňažného nároku voči žalobkyni, a teda aj k premlčaniu záložného práva. Žalobkyňa sa teda (v zmysle pripustenej zmeny žaloby) domáhala v tomto konaní vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží povinnosť žalovaným v 1. a 2. rade zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného záložnou zmluvou zo dňa 22. 09. 2008 na zabezpečenie pohľadávky z úverovej zmluvy z tohto istého dňa. Medzi stranami sporu nie je sporné, že dlh z úverovej zmluvy bol zosplatnený ku dňu 26. 08. 2010. K tomuto dňu sa stala teda splatnou aj tá časť pohľadávky - tie splátky úveru, ktoré v tom čase ešte splatné neboli. Z obsahu výzvy - vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vyplýva, že žalobkyňa bola veriteľom súčasne oboznámená s tým, že pokiaľ zosplatnenú pohľadávku v stanovenej lehote neuhradí, pristúpi veriteľ k výkonu záložného práva. V spore nebolo sporné, že napriek zosplatneniu úveru a výzve k úhrade zosplatneného úveru, žalobkyňa zosplatnenú úverovú pohľadávku nezaplatila. Naopak, z jej písomnej žiadosti zo dňa 03. 05. 2012 súd zistil, že požiadala veriteľa o splátkový kalendár. Z písomnej Dohody o splátkach zo dňa 16. 05. 2012 súd zistil, že veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka uzatvorili písomnú dohodu, podľa ktorej bolo žalobkyni umožnené splatiť zosplatnený úver v dohodnutých splátkach. Podľa tejto dohody sa žalobkyňa zaviazala dlh splatiť do 25. 01. 2013. Súčasťou tejto dohody bolo aj uznanie záväzku žalobkyňou. Ani v takto dohodnutých splátkach žalobkyňa zosplatnený úver veriteľovi nezaplatila, ale naopak, listom zo dňa 11. 03. 2013 opätovne písomne požiadala veriteľa o splátkový kalendár. Z písomnej Dohody o splátkach zo dňa 21. 01. 2013 súd zistil, že veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka uzatvorili písomnú dohodu, podľa ktorej bolo žalobkyni umožnené splatiť zosplatnený úver v dohodnutých splátkach a podľa tejto dohody sa žalobkyňa zaviazala dlh splatiť do 25. 01. 2014. Súčasťou aj tejto písomnej dohody bolo uznanie dlhu zo strany žalobkyne. Súd mal týmto spôsobom za preukázané, že aj v roku 2012 a aj v roku 2013 žalobkyňa svoj dlh voči veriteľovi z úverového vzťahu písomne uznala. K uznaniu dlhu došlo v súlade s ustanovením § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Súd podotkol, že obe tieto uznania dlhu boli zo strany žalobkyne ako dlžníčky vykonané začiatkom rokov 2012 a 2013, t. j. v riadnej trojročnej premlčacej lehote (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá veriteľovi začala plynúť nasledujúcim dňom po zosplatnení pohľadávky z úverovej zmluvy, t. j. 27. 08. 2010. V čase, kedy žalobkyňa svojim právnym úkonom dlh uznala, dlh premlčaný ešte nebol. V tejto veci preto nešlo o situáciu, že by žalobkyňa uznala dlh, ktorý už bol premlčaný. Ale jej písomným uznaním dlhu v Dohode o splátkach zo dňa 16. 05. 2012 došlo v zmysle § 100 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka k začatiu plynutia 10-ročnej premlčacej doby, ktorá ale do podania žaloby 19. 02. 2018 v tejto veci a ani doposiaľ neuplynula. A ako bolo uvedené, v podstate následne uznala dlh aj druhýkrát a to v rámci písomnej Dohody o splátkach zo dňa 21. 01. 2013. Keďže doposiaľ nedošlo k premlčaniu zosplatnenej pohľadávky z úverového vzťahu, t. j. nedošlo k premlčaniu zabezpečenej pohľadávky, nedošlo potom v zmysle § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka ani k premlčaniu záložného práva. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa záložné práva nepremlčujú skôr než zabezpečená pohľadávka. Vzhľadom na uvedené,

mal súd za to, že záložné právo, ktoré je predmetom tohto konania, premlčané nie je. A v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené ani to, že záložné právo zaniklo niektorým z právne relevantných spôsobov. Okrem toho, že žalobkyňa tvrdila, že došlo k premlčaniu záložného práva, tvrdila aj to, že nedošlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa na ďalší subjekt a to preto, lebo nebol dodržaný zákonný postup podľa Zákona o bankách. Súd sa s týmto tvrdením žalobkyne nestotožnil. Je síce pravda, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom: OTP Banka Slovensko, a. s. ako postupcom a OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt, so sídlom Mozsár utca 8, 1066 Budapest, Maďarská republika, IČO: 01-10-043876 ako postupníkom bola uzatvorená už 30. 07. 2010, t. j. pred zosplatnením pohľadávky z úverového vzťahu (pohľadávka bola zosplatnená 26. 08. 2010). Podľa obsahu tejto zmluvy o postúpení pohľadávok však boli predmetom postúpenia dva balíky pohľadávok. Balík č. 2 obsahoval pohľadávky v lehote splatnosti s tým, že v prípade týchto ďalšou podmienkou ich účinného postúpenia bolo to, aby ich postupca vyhlásil za pohľadávky po lehote splatnosti, a preto vlastnícke právo k týmto pohľadávkam podľa zmluvy prešlo na postupníka až doručením oznámenia postupníkovi o tom, že sú tieto pohľadávky splatné. Je zrejmé, že v prípade tohto 2. balíka postupovaných pohľadávok k tomu, aby účinky postúpenia nastali, musela byť splnená tzv. odkladacia podmienka (vyhlásenie ich splatnosti a oznámenie postupníkovi). Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Podľa § 36 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vznik, zmenu alebo zánik práva, či povinnosti možno viazať na splnenie podmienky. Na nemožnú podmienku, na ktorú je zánik práva alebo povinnosti viazaný, sa neprihliada. Podmienka je odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú. Podmienka je rozvázovacia, ak od jej splnenia závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú. Podľa § 36 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ak z právneho úkonu alebo z jeho povahy nevyplýva niečo iné, predpokladá sa, že podmienka je odkladacia. Z predložených listinných dôkazov súd teda zistil, že pôvodný veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru poskytnutého žalobkyni ku dňu 26. 08. 2010. Keďže sa jednalo o pohľadávku z tzv. 2. balíka podľa zmluvy o postúpení pohľadávok, k účinnému postúpeniu tejto pohľadávky (k vzniku právnych následkov právneho úkonu) podľa zmluvy o postúpení malo dôjsť až splnením odkladacej podmienky (§ 36 Občianskeho zákonníka) a to doručením vyššie uvedeného oznámenia postupníkovi o tom, že sú tieto pohľadávky splatné (článok III bod 4. zmluvy o postúpení pohľadávky z 30. 07. 2010). Z predložených listinných dôkazov súd zistil, že oznámenie o splatnosti pohľadávky bolo doručené postupníkovi dňa 25. 11. 2010 (osobné prevzatie podpísané vpravo hore na č. l. 166), čo žalobkyňa relevantným spôsobom nerozporovala. Preto podľa zmluvy o postúpení pohľadávok až k tomuto dňu došlo k postúpeniu aj druhého balíka, t. j. aj pohľadávky voči žalobkyni, ktorá bola zabezpečená vyššie uvedeným záložným právom. Takéto postúpenie pohľadávky, ktorého účinky v zmysle dohodnutej odkladacej podmienky nastali až po zosplatnení pohľadávky je preto v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ku dňu účinného postúpenia pohľadávky (25. 11. 2010) bola žalobkyňa nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so plnením zosplatnenej pohľadávky (zosplatnená k 30. 07. 2010), resp. jej časti a to napriek písomnej výzve. Súd dospel k záveru, že pohľadávka zabezpečená záložným právom premlčaná nie je, a preto nie je premlčané ani záložné právo. K postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa: OTP Banka Slovensko, a. s. ako postupcu na postupníka OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt. zmluvou o postúpení pohľadávky došlo v súlade so Zákonom o bankách a postupom podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Čo sa týka ďalších námietok žalobkyne, že konanie veriteľa, či už pri postupovaní pohľadávky alebo aj pri uzatváraní dohody o splátkach a to najmä požadovania uznania dlh zo strany žalobkyne ako spotrebiteľky, vykazuje znaky nekalého správania sa veriteľa ako silnejšej strany záväzkového vzťahu, tak ani s týmto sa súd nestotožnil. Je pravda, že súdy sú povinné poskytovať ochranu slabšej strane, t. j. spotrebiteľa v spotrebiteľských záväzkových vzťahoch a to najmä pred nekalým, neetickým a nezákonným správaním a praktikami silnejšej zmluvnej strany. Z vykonaného dokazovania súd nezistil žiadne také konanie zo strany veriteľa úverového vzťahu, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako nekalé alebo v rozpore s dobrými mravmi, či v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Súd nevzhladol žiaden nekalý prístup, žiadnu nekalú praktiku zo strany veriteľa. Naopak, po tom, ako sa žalobkyňa dostala do finančných problémov, veriteľ jej vyšiel v ústrety, uzavrel s ňou opakovanu dohodu o splátkach a to napriek tomu, že mohol začať s výkonom záložného práva, keďže jeho pohľadávka bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne. T. j. namiesto toho, aby už v tom čase realizovali výkon záložného práva, vyšiel žalobkyni v ústrety, povolil jej splatnú pohľadávku splácať a je len prirodzené a akceptovateľné, že sa veriteľ snažil, resp. že sa v tom čase ako správny hospodár zabezpečil, chránil pred možnosťou premlčania a oslabeniu vymožitelnosti pohľadávky a to v právnom systéme plne akceptovateľným inštitútom - uznaním dlhu (§ 558 Občianskeho zákonníka). Ide o jasné, určité, zrozumiteľné a nekomplikované zmluvné dojednanie, a preto akékoľvek súčasné tvrdenia žalobkyne o

tom, že tomu nerozumie a že všetky tie úkony, ktoré urobila v tom čase, sú z uvedeného dôvodu neplatné len preto, že je ona spotrebiteľka, považuje súd za účelové. K dohode o splátkach, súčasťou ktorej bolo aj uznanie dlhu, došlo v čase, keď mal veriteľ aj inú možnosť uspokojenia svojej pohľadávky a to cestou výkonu záložného práva, čím by v tom čase výrazne zasiahol do existenčného práva žalobkyne, do práva na obydlie a práve tým, že akceptoval jej žiadosť o splátky, len rešpektoval jej finančnú situáciu. To, že sa len sám chránil tzv. uznaním dlhu zo strany dlžníka, tak toto jeho konanie nie je možné vyhodnotiť ako nekalé. Vôbec nešlo o nekalú praktiku zo strany veriteľa v neprospech spotrebiteľky, naopak, veriteľ jej vyšiel v ústrety a je len samozrejmé, že keď tak spravil (umožnil jej splácať zosplatený úver v splátkach) v čase pred vypršaním premlčacej lehoty, že sa zabezpečil zákonom prípustným spôsobom. Čo sa týka žalovaného v 2. rade, tak voči nemu bola žaloba zamietnutá aj z ďalšieho dôvodu a to z dôvodu, že tento od počiatku nebol vecne pasívne legitimovaný v konaní. Žalovaný v 2. rade je dražobná spoločnosť, ktorá na základe objednávky realizuje dražby. Sám však nie je účastníkom ani úverovej a ani záložnej zmluvy. V prípade konania dobrovoľnej dražby by preto nemal žiaden právny vzťah ani k samotnej úverovej zmluve, ale ani k záložnej zmluve. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP a čo sa týka nároku na náhradu trov konania, súd vychádzal zo skutočnosti, že žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, preto majú nárok na náhradu trov v konaní úspešní žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí si tento nárok aj uplatnili. Preto súd rozhodol tak, že žalovaní v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči v konaní neúspešnej žalobkyne a to v zmysle § 255 odsek 1 CSP. O ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K záverom súdu, uvedeným v bode 9. napadnutého rozhodnutia, uviedla, že tieto závery súdu nie je možné považovať za správne. Súd dospel k zamietavému rozhodnutiu na podklade toho, že uznanie dlhu obsiahnuté v uzavretých dohodách o splátkach je potrebné považovať za platné, na základe čoho tak nemohlo dôjsť k premlčaniu zabezpečovanej pohľadávky ani k premlčaniu záložného práva. S uvedenými závermi súdu však nemožno súhlasiť. Uznanie dlhu nie je možné považovať za individuálne dojednané, keď takéto uznanie bolo zo strany veriteľa autoritatívne inkorporované do textu dohody o splátkach. Ak žalobkyňa mala záujem riešiť svoje finančné ťažkosti formou postupného splácania záväzku, automaticky musela v zmysle predložených dohôd o splátkach uznať svoj záväzok, čo do dôvodu a výšky. Uzavretím takejto dohody sa žalovaný snažil o účelové uznanie dlhu spotrebiteľom, ktorý pri uzatváraní tejto dohody konal bez akejkoľvek odbornej starostlivosti, pričom jej uzavretím mohlo dôjsť k narušeniu ekonomického správania žalobkyne ako spotrebiteľa. Uznaním predmetného záväzku sa tak žalovaný snažil o podstatné zlepšenie svojho postavenia voči spotrebiteľovi, nakoľko uzavretím tejto dohody mal spotrebiteľ uznať svoj dlh, čím začala plynúť nová desaťročná premlčacia lehota na uplatnenie si nárokov. K samotnému uznaniu dlhu pritom došlo v čase, kedy veriteľovi reálne hrozilo premlčanie nárokov, keď k uzavretiu dohody o splátkach došlo len niekoľko mesiacov pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. Poukázala na to, že zástupca žalovaného pri uzatváraní predmetných dohôd o splátkach dostatočne neozrejmil žalobkyne následky ich uzavretia, neoboznámil ju s podstatou týchto dohôd a nevyvetlil jej, akým spôsobom takéto dohody menia ich zmluvný vzťah, pričom spotrebiteľ bez právnického vzdelania a bez dostatočných jazykových schopností (keďže žalobkyňa dostatočne nerozumie odbornému textu písanému v slovenskom jazyku) sama nedokázala pochopiť skutočný význam týchto dohôd. Uzavretie dohôd o splátkach, súčasťou ktorých boli aj účelové uznania dlhu, je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku, ako aj neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko táto spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobkyne ako neinformovaného spotrebiteľa. Nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, je potrebné ju považovať za neplatnú. Uvedené potvrdzujú aj mnohé rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, z ktorých poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 05. 2016, vydaný pod sp. zn. 2MCdo/5/2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 11. 2015 pod sp. zn. 1MCdo/2014. Uviedla, že nespochybnuje to, že uzavretými dohodami o splátkach jej dodávateľ vyšiel v ústrety. Nenamietala nekalosť uznania dlhu ako inštitútu vo všeobecnosti. Je však potrebné zobrať na zreteľ, že i spôsob využívania tohto inštitútu musí byť v súlade so zákonom a nesmie v neprímernej miere zasahovať do práv dlžníka. Namietla, že právny predchodca dodávateľa predložil žalobkyne pod

zámkienkou usporiadania ich vzťahov dohody o splátkach, nakoľko spotrebiteľ sám požiadal o plnenie dlhu v splátkach. Do tejto dohody však dodávateľ včlenil aj uznanie dlhu, pričom spotrebiteľ nemal o takomto vyhlásení vedomosť, pri uzatváraní predmetných dohôd nebol zástupcom veriteľa oboznámený s takýmto uznaním a s dôsledkami s ním spojenými. Z vykonaného dokazovania (najmä z výsluchu žalobkyne na pojednávaní dňa 16. 01. 2020) je zrejmé, že žalobkyňa nedostatočne rozumie právnickým textom písaným v slovenskom jazyku, preto nemala dostatočnú predstavu o skutočnom význame jednotlivých dojednaní dohôd o splátkach. Žalobkyňa v domnienke, že veriteľ jej skutočne vyšiel v ústrety a predmetnými dohodami dôjde len k dohode o plnení v splátkach, k predmetným dohodám pristúpila, pričom poukázala na to, že i zo samotného názvu predmetných dohôd nijakým spôsobom nevyplýva, aby predmetom uvedených dohôd bolo aj niečo iné, ako len jednoduché dojednania o splátkach. Zástupca veriteľa pri uzatváraní predmetných dohôd nekonal s odbornou starostlivosťou, keď spotrebiteľa nepoučil o všetkých podstatných skutočnostiach spojených s uzatvorením takejto dohody, v dôsledku ktorých žalobkyňa pri uzatváraní predmetných dohôd konala v omyle. Cieľom dodávateľa pri uzatváraní predmetných dohôd bolo dosiahnutie vymožiteľnosti pohľadávky, pričom do samotného textu dohôd, podľa ktorých malo dôjsť k dojednaniu o plnení dlhu v splátkach, zakomponoval aj uznanie záväzku. Ide o nekalú obchodnú praktiku, nakoľko takéto kroky potenciálne nesú riziko, že takéto konanie je spôsobilé narušiť ekonomické správanie žalobcu. Dohody o splátkach sú vypracované v štandardnej formulárovej predtlačí, kde podstata základného textu je naformulovaná bez možnosti dlžníka meniť ich obsah. Uznanie dlhu v bode 2.2 a 2.3 znamená predĺženie premlčacej lehoty. Spotrebiteľ vystupuje v danom zmluvnom vzťahu ako slabšia zmluvná strana, pre ktorú je charakteristické, že na strane spotrebiteľa nie je dostatok profesionality, má obmedzenú informovanosť a je pod určitým hospodárskym tlakom. To, že žalobkyňa nemala vôľu uznaním dlhu v dohode o splátkach predĺžiť plynutie premlčacej lehoty na 10 rokov, svedčí tá skutočnosť, že v podstate veriteľ ponúkol žalobkyňi možnosť splácať predčasne zosplatený úver mesačnými splátkami a žalobkyňa práve o túto skutočnosť prejavila záujem. Žalobkyňa sa zamerala len na spôsob splácania záväzku a len málokto by mohol uveriť tomu, že si niekto dobrovoľne a vedome zhorší svoje zmluvné postavenie, napr. tým, že dobrovoľne predĺži plynutie premlčanej lehoty zosplatennej pohľadávky. V záujme veriteľa však nebolo poskytnutie splátkového kalendára, ale docieľiť predĺženie premlčacej doby na 10 rokov. Navyiac, túto dohodu žalobkyňa uzavrela v tiesni, nakoľko veriteľ v tom čase hrozil žalobkyňi dobrovoľnou dražbou, ktorou by žalobkyňa prišla o svoje jediné obydlie. A práve uvedeným konaním došlo k nepomeru medzi právami a povinnosťami v neprospech spotrebiteľa, resp. k nekalému konaniu na strane dodávateľa, v dôsledku čoho len predmetné uznanie dlhu je potrebné považovať za neplatné. Dohoda o splátkach je neplatná aj z toho dôvodu, že v bode 2.1 a 2.2 mala žalobkyňa uznať svoj dlh aj v rozsahu zmluvných úrokov, ktoré však veriteľ vyčíslil po zosplatení úveru, pričom riadny - zmluvný úrok veriteľovi patril len do zosplatenia úveru (potom má nárok len na úrok z omeškania). Žalobkyňa nemohla platne uznať svoj dlh v rozsahu istiny úveru, pretože súčasťou istiny bol aj poplatok za spracovanie úveru a poplatky spojené s vedením úverového účtu, ktoré vyplývajú z neprijateľných zmluvných podmienok, a teda i samotná dôvodnosť sumy uplatňovanej ako istina úveru je sporná. Poukázala na to, že podľa ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona pritom rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zvytými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Pozornosť upriamila aj na ustanovenie § 5 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach. Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 a ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa sú nekalé obchodné praktiky zakázané. Obchodná praktika sa pritom považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná. Vzhľadom na tú skutočnosť, že predmetné dohody o splátkach je potrebné považovať za neplatné, plynutie premlčacej doby je potrebné v zmysle ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka rátať odo dňa splatnosti prvej splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu úveru, teda odo dňa 20. 12. 2009. Skutočnosť, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo pre nezaplatenie tejto splátky vyplýva i z výzvy zo dňa 21. 01. 2010, v zmysle ktorej dlžná suma ku dňu 14. 01. 2010 bola vo výške 381,57 eura, t. j. omeškané splátky splatné dňa 20. 11. 2009 a 20. 12. 2009 (mesačná splátka 168,46 eura), výzvy zo dňa 23. 02. 2010, v zmysle ktorej dlžná suma ku dňu 22. 02. 2010 bola vo výške 563,47 eura, t. j.

omeškané splátky splatné dňa 20. 11. 2009, 20. 12. 2009 a 20. 01. 2010, výzvy zo dňa 10. 06. 2010, v zmysle ktorej dlžná suma ku dňu 10. 06. 2010 bola vo výške 899,86 eura, t. j. omeškané splátky splatné dňa 20. 12. 2009, 20. 01. 2010, 20. 02. 2010, 20. 03. 2010, 20. 04. 2010 a 20. 05. 2010, výzvy zo dňa 22. 07. 2010, v zmysle ktorej dlžná suma ku dňu 21. 07. 2010 bola vo výške 1.281,84 eura, t. j. omeškané splátky splatné dňa 20. 12. 2009, 20. 01. 2010, 20. 02. 2010, 20. 03. 2010, 20. 04. 2010, 20. 05. 2010, 20. 06. 2010 (mesačná splátka 168,46 eura x 7) a splátka splatná dňa 20. 07. 2010 vo výške 102,62 eura. K premlčaniu pohľadávky, k uspokojeniu ktorej malo výkonom záložného práva dôjsť, tak v celom rozsahu došlo dňa 20. 12. 2012. Nakoľko záložné právo sa vo vzťahu k hlavnému záväzku vyznačuje akcesorickým charakterom, premlčaním uspokojovanej pohľadávky došlo aj k premlčaniu záložného práva. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie nesprávne aplikoval začiatok plynutia premlčacej lehoty, kedy podľa názoru súdu prvej inštancie mala premlčacia lehota plynúť nasledujúcim dňom po zosplatnení pohľadávky z úverovej zmluvy, t. j. dňa 27. 08. 2010.

2.2. Podľa ustanovenia § 103 OZ plynie premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa však pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba celého dlhu odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Preto premlčanie celého dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. V zmysle ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka tak plynie premlčacia doba celého dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia alebo výzvy veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. Ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka je kogentné. Účelom ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je brániť tomu, aby veriteľ mohol otáľať s využitím práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka pri omeškaní dlžníka, resp. motivovať veriteľa k čo najskoršiemu vymáhaniu svojej pohľadávky. V spotrebiteľských vzťahoch navyše ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje uplatniť právo podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka až po trojmesačnom omeškaní. V tejto časti musí byť toto ustanovenie lex specialis k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri pôžičke splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. V takom prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. To je však v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže, avšak len za tam uvedených podmienok. Teda, v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. To však nemá vplyv na plynutie premlčania. Ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa totiž nijako nenovelizovalo ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu predčasného splatenia. Keďže ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, „pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh“ v zmysle ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka. Preto od jej zročnosti (a nie až uplynutím troch mesiacov, resp. zosplatnením) plynie premlčacia doba v zmysle tohto ustanovenia. Poukázala na to, že námietku premlčania záložného práva možno uplatniť len v konaní pred súdom, ktorým dražobník nie je. Záložca teda v prípade premlčania záložného práva nemôže jeho premlčanie namietaať v dobrovoľnej dražbe, ani v konaní o zaplatenie úverovej pohľadávky, a preto je v oprávnení záložcu podať v tomto smere žalobu o zákaz jeho výkonu, príp. určenie neexistencie záložného práva, keďže ide o jedinú prípustnú obranu záložcu pred zrealizovaním premlčaného záložného práva (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 06. 2019 sp. zn. II. ÚS 167/2019-15).

2.3. V súvislosti s nesprávnosťou napádaného rozhodnutia tiež poukázala na to, že vo veci konajúci súd v predmetnom konaní nedostatočne skúmal všetky nároky strán vyplývajúce z predmetnej úverovej zmluvy. Veriteľ sa výkonom záložného práva domáha v prejednávacom prípade uspokojenia svojich nárokov aj v rozsahu plnení, na ktoré z hmotnoprávneho hľadiska nemá právny nárok. V súvislosti s uvedeným je potrebné vziať na zreteľ to, že podľa čl. 5 bodu 1) úverovej zmluvy bol pri uzatvorení úverovej zmluvy z istiny poskytnutého úveru zrazený spracovateľský poplatok vo výške 199,16 eura. Z uvedeného vyplýva, že OTP Banka Slovensko, a. s. tak poskytla žalobkyni finančné prostriedky len v sume 19.916,35 eura, nie v dohodnutej výške podľa zmluvy o úvere 19.916,35 eura. V prípade

dojednaní o takomto spracovateľskom poplatku teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože na jej podklade veriteľ požaduje od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie bankou v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. Uvedenú zmluvnú podmienku navyše nemožno považovať za individuálne dojednanú tak, ako to predpokladá ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko spotrebiteľ nemal akúkoľvek možnosť sa s touto zmluvnou podmienkou podrobne oboznámiť pri uzatváraní úverovej zmluvy a už vôbec nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Na základe toho je potrebné dospieť k záveru, že tieto zmluvné podmienky týkajúce sa poplatku za správu úveru sú neprijateľné, a teda neplatné. Spracovateľský poplatok nesleduje záujmy spotrebiteľa a spotrebiteľ zaň nedostáva reálne protiplnenie, nakoľko daný poplatok má kryť také konanie dodávateľa, ktorým dochádza k internej správe svojich pohľadávok u dodávateľa. O tom, že dojednanie o takomto poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, svedčí aj početná rozhodovacia prax, ktorá sa následne pretavila až do zákonnej právnej úpravy, v zmysle ktorej s účinnosťou od 10. 06. 2013 je ustanovením § 37 ods. 17 Zákona o bankách bankám zakázané požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. Aj napriek tomu, že citované ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch nebolo v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy v právnom poriadku Slovenskej republiky zakotvené, jeho neskoršie zakotvenie len potvrdzuje dovtedajšiu rozhodovaciu prax. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 11. 2017 sp. zn. 11Co/42/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 11. 2017 sp. zn. 17Co/8/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 10. 2017 sp. zn. 13Co/58/2016, rozhodnutie Bundesgerichtshof zo dňa 07. 06. 2011, vydané v konaní vedenom pod sp. zn. AZ XI ZR 388/10. Na základe uvedeného je tak zrejmé, že zmluvné podmienky, na základe ktorých veriteľ zrazil žalobkyni z istiny poskytnutého úveru spracovateľský poplatok, sú neprijateľné, v dôsledku čoho za sumu istiny úveru je potrebné považovať len celkovú sumu prijatú žalobcom zo strany veriteľa (19.916,35 eura). Veriteľ sa však výkonom záložného práva domáha i uspokojenia svojich nárokov v rozsahu plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok.

2.4. Poukázala tiež na to, že samotnú úverovú zmluvu je potrebné považovať za neurčitý právny úkon, v dôsledku čoho nemá veriteľ nárok na akékoľvek plnenie nad rámec skutočnej istiny poskytnutého úveru. Uvedené odôvodnila tým, že podľa čl. IV bod 1) úverovej zmluvy sa žalobkyňa zaviazala poskytnutý úver splatiť v 240 mesačných splátkach, pričom splátka č. 1 - 239 mala dosahovať sumu 5.075 Sk a posledná 240. splátka mala dosahovať sumu 4.953,04 Sk. Z takto platných údajov je teda zrejmé, že celková suma, ktorú mala žalobkyňa veriteľovi na základe predmetnej úverovej zmluvy zaplatiť, dosahovala hodnotu 1.217.878,04 Sk. Ak by sme aj brali do úvahy, že dojednanie o spracovateľskom poplatku a poplatku za vedenie úverového účtu sú platné, celková čiastka, ktorú sa zaviazal spotrebiteľ spolu s týmito poplatkami zaplatiť dosahovala sumu 1.247.638,04 Sk (6.000,- Sk + 23.760,- Sk (240 x 99,- Sk) + 1.217.878,04 Sk). Celkové náklady spojené s úverom, tak ako sú uvedené v úverovej zmluve 1.247.760,- Sk, tak neodzrkadľujú skutočnosť, keď v skutočnosti mala žalobkyňa v zmysle uvedeného na úhradu predmetnej úverovej zmluvy zaplatiť veriteľovi sumu 1.247.638,04 Sk. Takáto nesprávna celková výška nákladov uvedená v predmetnej úverovej zmluve je tak neurčitá a nejasná, a preto je potrebné na predmetnú úverovú zmluvu minimálne v rozsahu jej článku I. bod 4) považovať za absolútne neplatnú. Žalobkyňa tak objektívne nemohla platne uznať dlh v rozsahu, v ktorom tento neexistoval. Samotná Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. ZZ1 k ÚZ č. 019/3019/08SU, uzavretá medzi OTP Bankou Slovensko, a. s. ako záložným veriteľom a žalobkyňou ako záložcom dňa 22. 09. 2008, je absolútne neplatným právnym úkonom. Predmetná záložná zmluva neobsahuje dostatočnú, jasnú, presnú a zrozumiteľnú špecifikáciu zabezpečovanej pohľadávky, čím priamo odporuje zákonu. V súvislosti s uvedeným poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 23. 02. 2016 vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/99/2015. V danom prípade sa v predmetnej záložnej zmluve uvádza, že sa zriaďuje záložné právo na nehnuteľnosti uvedené v čl. II, zabezpečenou pohľadávkou je úver vo výške 600.000,- Sk a dlžník sa zaviazal, že záložnému veriteľovi vráti úver, zaplatí úroky, poplatky a iné príslušenstvo a splní ďalšie záväzky podľa úverovej zmluvy. Záložné právo tiež zabezpečuje pohľadávku na zaplatenie zmluvnej pokuty a všetky náklady spojené s vymáhaním pohľadávok s príslušenstvom uvedených v bode 2 a 3 tohto článku. Ide však len o všeobecnú formuláciu, v zmluve chýba presné určenie pohľadávky, a keďže chýba presné určenie pohľadávky, s poukazom na § 151b ods. 3 Občianskeho zákonníka sa mala v tejto zmluve určiť najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, pričom bolo treba určiť maximálnu najvyššiu možnú hodnotu, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, t. j. najvyššiu hodnotu istiny. Okrem toho je nesprávne uvedená aj výška úveru 600.000,- Sk, ktorá mala byť uvedená len vo výške 594.000,- Sk. Predmetná záložná zmluva

nemá všetky podstatné náležitosti, ktoré podľa zákona má mať a podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor svojho obsahu so zákonom je absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý nemá žiadny právny účinok. Záložný veriteľ tak na základe tejto zmluvy o zriadení záložného práva nemá záložné právo k nehnuteľnostiam uvedeným v záložnej zmluve, a teda nie je oprávnený byť navrhovateľom dobrovoľnej dražby.

2.5. V zmysle uvedených skutočností je tak zrejmé, že vo veci konajúci súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá dôvodnosť podaného odvolania a odôvodňuje potrebu zmeny, resp. zrušenia odvolaním napádaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Navyše, ide o skutočnosti, na ktoré bol konajúci súd aj s poukazom na spotrebiteľský charakter predmetného sporu prihliadať aj bez návrhu strán. Uvedenú povinnosť si konajúci súd nespĺnil, na základe čoho, v dôsledku čoho tak ním vydané rozhodnutie nemožno považovať za zákonné. Takýmto nesprávnym procesným postupom tak konajúci súd prvej inštancie znemožnil žalobkyni uskutočňovať jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Čo sa týka výrokov o nároku na náhradu trov konania, ktoré žalobkyňa týmto odvolaním tiež napáda, je potrebné poukázať na to, že tento výrok je závislý od rozhodnutia vo veci samej. Na základe uvedeného preto namieta nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol nesprávne. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaní v 1. a v 2. rade sú povinní zdržať sa výkonu záložného práva vyplývajúceho zo Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti ZZ1kUZ č. 019/3019/08SU zo dňa 22. 09. 2008 vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam: 1. bytu č. XX, nachádzajúcemu sa na 5. poschodí obytného domu so súpisným číslom XXX, postaveného na parcele registra „C“ pod parcelným číslom 3413/13 na ulici K., vchod č. XXX, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku o veľkosti 6070/433164, zapísanému na LV č. XXXX, pre obec I., katastrálne územie I., okres Nové Zámky, nachádzajúci sa vo výlučnom vlastníctve žalobcu a 2. zastavané plochy a nádvorja vo výmere 764 m², nachádzajúce sa na parcele registra „C“ pod parc. č. 3413/13, zapísané na LV č. XXXX, obec I., katastrálne územie I., okres Nové Zámky, vo výške spoluvlastníckeho podielu žalobcu 6070/433164. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania voči žalovanému v 1. a v 2. rade v plnom rozsahu.

3. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že tvrdenia žalobkyne sú nepravdivé a účelové. S uvedeným sa stotožnil aj súd prvej inštancie. Uznanie záväzku je jednostranným právnym úkonom a tým, že došlo 16. 05. 2012 a následne 22. 01. 2013 k podpisu dohody, ktorej súčasťou bolo aj uznanie dlhu, nadobudol platnosť a účinnosť. Podpisom dohody žalobkyňa uznala, čo do základu, dôvodu a výšky tento záväzok a tento právny nárok, preto nie je premlčaným nárokom, ako uvádza žalobkyňa. Žiaden právny predpis neustanovuje obligatórne obsahové náležitosti uznania záväzku ako právneho úkonu, okrem všeobecných náležitostí právneho úkonu ako takého, v zmysle ktorých sa musí právny úkon urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný a právnej formy takéhoto úkonu, v zmysle ktorej musí byť tento úkon uskutočnený v písomnej forme. Podpisom dohody zo strany žalobkyne si žalobkyňa musela byť vedomá aj jej obsahu a záväznosti. Aj keď v uvedenom prípade ide o spotrebiteľa, ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezbrehá a neobmedzená. Tvrdenie žalobkyne, že jej nebol vysvetlený dopad a význam uznania záväzku, nepoznala obsah tejto dohody a uzavrela ju v tiesni, neobstojí a je nedôvodné. K uznaniu záväzku došlo v trojročnej premlčacej lehote, keď ešte nebol premlčaný. K tvrdeniu žalobkyne, že sa domáha uspokojenia nárokov v rozsahu plnení, na ktoré z hmotnoprávneho hľadiska nemá právny nárok, uviedol, že uvedené nie je predmetom tohto konania, preto sa k tomu vyjadrovať nebude. K absolútnej neplatnosti záložnej zmluvy uviedol, že záložná zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 151b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, t. j. určenie pohľadávky, ktorá sa záložným právom zabezpečuje, resp. určenie najvyššej hodnoty istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, ak zmluva o zriadení záložného práva neurčuje hodnotu zabezpečenej pohľadávky a určenie zálohu. Záložná zmluva v čl. I bod 1 špecifikuje hodnotu zabezpečenej pohľadávky, a to sumou vo výške 600.000,-Sk. V čl. I bod 2 je zároveň uvedené, že záložným právom sa zabezpečuje pohľadávka záložného veriteľa spolu s jeho príslušenstvom, úrokmi, úrokmi z omeškania, poplatkami a ostatnými pohľadávkami a zmluvnými pokutami vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. V čl. II záložnej zmluvy je jasne a presne špecifikovaný záloh, ku ktorému bolo zriadené záložné právo. Žalovaný je preto toho názoru, že tvrdenie žalobkyne o absolútnej neplatnosti záložnej zmluvy je nedôvodné a nesprávne. Uvedené preukazuje aj fakt, že na základe záložnej zmluvy bol Okresným úradom Nové Zámky, katastrálnym odborom vykonaný vklad záložného práva pod č. V

8705/08 na LV č. XXXX. Záložná zmluva bola katastrálnym odborom preskúmaná z hľadiska povinných obsahových náležitostí. Napadnuté rozhodnutie navrhol potvrdiť.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že s tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v jeho vyjadrení žalobkyňa absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na podanom odvolaní, ako i na všetkých svojich doterajších tvrdeniach prednesených ústne na pojednávaní, v ktorých sa danou problematikou zaoberal. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v zmysle odvolania žalobkyne a priznal jej plný nárok na náhradu trov konania.

5. Odvolací súd vyzval v rámci odvolacieho konania strany sporu, aby sa vyjadrili v zmysle ustanovenia § 382 CSP k možnému použitiu ustanovenia § 3 a § 137 CSP a § 494 Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaný v 1. rade k výzve odvolacieho súdu uviedol, že s použitím uvedených ustanovení súhlasí.

7. Žalobkyňa k výzve odvolacieho súdu uviedla, že z ustanovenia § 494 Občianskeho zákonníka vyplýva dlžníkovi z platného záväzku niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, čomu zodpovedá oprávnenie veriteľa dané skutočnosťou od neho požadovať. Nejde však o absolútnu povinnosť dlžníka, keďže v praxi môže dôjsť k situácii, kedy sa takéto oprávnenie oslabujú do takej miery, že tieto mu nie je možné priznať. Ide napríklad o prípady, kedy ide o premlčané nároky, dlžník pred súdom vznesie kvalifikovanú námietku premlčania a tohto premlčania sa dovoľá. Práve k uvedenému došlo v prejednávanej príhode. Žalobkyňa vznesla námietku premlčania nároku, ktorého sa žalovaný výkonom záložného práva domáha. V prípade, ak súd námietku premlčania vyhodnotí ako relevantnú, nebude možné poskytnúť ochranu právam žalovaného, keďže dôjde k ich oslabeniu do takej miery, že žalovaná tieto práva nebude môcť vykonávať. Žalobkyňa podala na súde žalobu, v zmysle ktorej sa domáha, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva. Touto žalobou sa však žalobca nesporne domáha splnenia povinnosti (v zmysle ustanovenia § 137 písm. a) CSP), keďže povinnosťou sa chápe nie len niečo konať, ale aj zdržať sa určitého konania. Uloženie povinnosti pritom nesporne patrí do okruhu otázok, ktoré v zmysle ustanovenia § 3 CSP prejednávajú a rozhodujú všeobecné sudy SR, čo potvrdzuje aj to, že samotný zákonodarca v ustanovení § 137 písm. a) CSP explicitne pripúšťa možnosť podania takejto žaloby. V prejednávanej príhode sú splnené všetky procesné predpoklady pre to, aby o podanej žalobe v znení jej neskorších zmien konajúci súd konal a rozhodol. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jej odvolaniu vyhovel.

8. Žalovaný v 2. rade k výzve odvolacieho súdu uviedol, že pokiaľ ide o zmenu žaloby, k nej sa vyjadrili, na obsahu svojho podania zotrvávajú a uvádzajú, že žalovaný v 2. rade stále namieta absenciu pasívnej legitímácie a žiada žalobu zamietnuť. Nárok, ktorý sa žalobkyňa snaží uplatniť v tomto konaní podľa jeho názoru neobstojí, nakoľko žalobkyňa nemôže žiadať právoplatné uloženie povinnosti žalovaným na neurčitú dobu zdržať sa výkonu záložného práva tak, ako to žiada v návrhu. Ak by súd vydal rozsudok podľa návrhu žalobkyne, išlo by výrok, ktorý nie je časovo obmedzený a súd by v konečnom dôsledku zbavil žalovaného v 1. rade záložného práva, ktoré bolo riadne zriadené a vzniklo platne zápisom do katastra nehnuteľností. K takémuto prípadnému zbaveniu záložného práva by však došlo bez právneho dôvodu, pričom k odňatiu záložného práva by došlo bez toho, aby samotné záložné právo zaniklo niektorým zo spôsobom stanovených zákonom, teda v súlade s § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže by sa nenaplnil ani jeden z dôvodov v tomto zákonnom predpise pre zánik takéhoto záložného práva ustanovený. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktorý zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola uložená povinnosť záložného veriteľa zdržať sa výkonu záložného práva bez časového obmedzenia. Navyše, žalovaný v 2. rade od výkonu záložného práva upustil, upustil od realizácie dobrovoľnej dražby a žalovaný v 2. rade nie je ani v žiadnom zmluvnom vzťahu k žalovanému v 1. rade, takže nemôže pre neho ani dobrovoľnú dražbu vykonávať. Súhlasil s použitím vo výzve odvolacieho súdu uvedených ustanovení.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalobkyňou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil

súd prvej inštancie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

10. Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovaným v 1. rade OTP Faktoring Slovensko s. r. o. a voči žalovanému v 2. rade Auctioneer, s. r. o. domáhala určenia, že nehnuteľnosť- stavba-obytný dom súp. č. XX, vchod č. XXX, 5. poschodie, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku: 6070/433164, vlastník: K. M., r. K., nar. XX. XX. XXXX, K. XXX/XXX, I., XXX XX, spoluvlastnícky podiel: 1/1, nachádzajúca sa v katastrálnom území I., obec I., okres Nové Zámky, evidovaný Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, nie je zaťažená záložným právom v prospech žalovaného v 1. rade a určenia, že na LV č. XXXX neviaznu farchy: zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti číslo ZZ1 k ÚZ č. 019/3019/08SU zo dňa 22. 09. 2008 v prospech OTP Banky Slovensko, a. s. Bratislava, IČO 31 318 916 na byt č. XX, 5. poschodie, vchod XXX v bytovom dome súp. č. XXX na parcele č. 3413/13 a na parcelu č. 3413/13 na spoluvlastnícky podiel vlastníka M. K., r. K. - V 6705/08; zmluva o postúpení pohľadávky č. 1/2010 zo dňa 30. 07. 2010 z OTp Banky Slovensko, a. s. Bratislava, IČO: 31 318 916 na OTP Faktoring Kőveteléskezelő Zrt., Budapest, záložnej zmluvy V 6705/08, Z 4355/11, Zmluva o postúpení pohľadávky č. 51/2011-053 zo dňa 20. 05. 2011 z OTP Faktoring Kőveteléskezelő Zrt., Budapest na OTP Faktoring Slovensko s. r. o., Špitálska 61, Bratislava, Z 6724/11.

11. Žalobkyňa v priebehu konania žalobný petit viac krát menila, pričom poslednou zmenou petitu, uskutočnenou na pojednávaní dňa 21. 03. 2019 (č. I. 255) sa domáhala určenia, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zdržať sa výkonu záložného práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti ZZ1kUZ číslo: 019/3019/08SU zo dňa 22. 09. 2008 vo vzťahu k nehnuteľnostiam: bytu č. XX nachádzajúceho sa na 5. poschodí obytného domu súp. č. XXX postaveného na parcele č. 3413/13 na ulici K., vchod č. XXX vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku o veľkosti 6070/433164, zapísané na LV č. XXXX pre obec I., katastrálne územie I., okres Nové Zámky a zastavané plochy a nádvoría vo výmere 764 m² pod poradovým číslom 3413/13, zapísané na LV, č. XXXX na parc. registra „C“, nachádzajúci sa v kat. území I., obec I., okres Nové Zámky, nachádzajúci sa vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Súd prvej inštancie túto zmenu petitu na tomto pojednávaní pripustil a následne vypracoval aj uznesenie zo dňa 21. marca 2019 č. k. 5C/12/2018-259 o pripustení zmeny petitu.

12. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Súd v zmysle § 3 CSP prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Aj súd ako štátny orgán môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Súd teda nemôže vstupovať do súkromnoprávných vzťahov medzi fyzickými osobami a právnickými osobami iným spôsobom než tak, ako to predpokladá zákon.

15. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o:

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

16. Ustanovenie § 137 CSP predstavuje vymedzenie prípustných typov žalôb. Žaloba o zdržanie sa výkonu záložného práva pritom nie je ani žalobou o splnenie povinnosti, ani o nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ani o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ani o určení právnej skutočnosti, ani žalobou o nároku na usporiadanie práv a povinností strán. Uvádzacia veta oboch ustanovenia § 137 CSP obsahuje slovo „najmä“, čo znamená, že prípustné sú aj iné typy žalôb - také, ktoré v citovaných ustanoveniach nie sú priamo vymedzené. Taká žaloba, ktorá v citovaných ustanoveniach procesných predpisov nie je uvedená, je však prípustná len za predpokladu, že jej petit (žalobný návrh, t. j. to, čo žalobca požaduje, aby súd rozhodol) vyplýva z hmotného práva, teda, že hmotné právo zakladá oprávnenie súdu takto rozhodnúť.

17. Podľa § 494 Občianskeho zákonníka z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

18. Primárnym objektom právneho vzťahu je určité správanie. To platí i o záväzkovo-právnom vzťahu, v ktorom je dlžník zaviazaný vo vzťahu k veriteľovi na určité správanie na základe zmluvy alebo zákona. Obsahom záväzkového právneho vzťahu sú práva a povinnosti jeho účastníkov. Dlžník má predovšetkým povinnosť poskytnúť veriteľovi určité plnenie a veriteľ má naopak právo toto plnenie od dlžníka požadovať. Plnenie môže spočívať v tom, že dlžník veriteľovi niečo dá alebo niečo koná, zdrží sa nejakého konania alebo konečne niečo znáša.

19. Niečoho sa zdržať (opomenutie) znamená zdržať sa určitého správania, na ktoré by dlžník bol za normálnych okolností oprávnený, nebyť záväzku, ukladajúceho mu povinnosť zdržať sa tohto konania. Napr. nájomca je povinný zdržať sa všetkého, čím by na prenajatej veci vznikla škoda (§ 670 OZ). Taká povinnosť vyplýva zo záväzkov spravidla len ako vedľajšia, najmä zo zmlúv smerujúcich na danie. Napr. nájomná zmluva alebo zmluva o výpožičke ukladá vlastníčkovi veci povinnosť zdržať sa nakladania s vecou, na ktoré by bol vlastník oprávnený, a to v tom rozsahu a spôsobe, aké vyplývajú z ustanovenia alebo účelu týchto zmlúv. Opomenutie, ako zdržanie sa nejakého konania, môže byť aj hlavným plnením.

20. V zmysle judikatúry súdov (rozsudok NS SR sp. zn. 2 Obo 46/2012 z 13. 09. 2012), ak súd nezačína konanie z vlastnej iniciatívy, ale na podnet účastníka, je zásadne vecou toho, kto navrhuje začatie konania, aby žalobu prispôbil po stránke formulačnej a obsahovej § 79 ods. 1 O. s. p. Najdôležitejšou obsahovou náležitosťou žaloby je žalobný návrh (petit). V ňom žalobca uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok jeho rozsudku. Ním zároveň stanovuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Pretože v podstate ide o návrh súdneho výroku, kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť výrokov rozsudkov. Presný a určitý petit je síce pre súd rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť, a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch (§ 153 ods. 2 OSP), to však v plnom rozsahu platí len z hľadiska obsahu petitu a podstaty zmyslu toho, čoho sa žalobca v konaní domáha. V žiadnom prípade to ale neznamená, že by súd pri svojom rozhodovaní bol do najmenších podrobností viazaný výrazovými prostriedkami použitými v texte petitu alebo jeho doslovným znením (vrátane slov, slovných spojení, ba dokonca aj eventuálnych gramatických chýb) a že by sa prípadnou odlišnou formuláciou výroku svojho rozhodnutia, než zodpovedá doslovnému zneniu žalobného petitu, dopúšťal procesnej vady. Tam, kde je to potrebné, je dokonca povinnosťou súdu upraviť formulačne petit žaloby tak, aby zodpovedal objektívnemu hmotnému právu a aby jeho formulácia zodpovedala dovoleným spôsobom výkonu rozhodnutia. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 79 ods. 1 nevyžaduje, aby žalobca po stránke formálnej do najmenších podrobností formuloval návrh budúceho výroku súdneho rozhodnutia. Z jeho doslovného znenia je zrejmé, že za postačujúce považuje, ak žalobca v žalobe vyjadrí podstatu (zmysel) toho, čoho sa v konaní na základe opísaného skutkového stavu domáha. Petit žaloby tak, ako žalobca formuluje v podanej žalobe alebo neskôr v priebehu konania, je súd povinný posudzovať čisto z hľadiska obsahového (t. j. či je v žalobe dostatočne presne, určito a zrozumiteľne vyjadrené, čo žalobca žiada). Súd do výroku svojho rozhodnutia nemusí prevziať doslovne žalobcom naformulovaný petit žaloby, môže v ňom vykonať také zásahy, ktoré zachovávajú podstatu petitu a nemenia jeho zmysel.

21. Otázkou naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti záložnej zmluvy sa zaoberal NS SR sp. zn. 4 Cdo 89/2007 zo dňa 25. 02. 2009, pričom dospel k záveru, že určením platnosti alebo neplatnosti záložnej zmluvy sa nemôže vyriešiť celý obsah a dosah sporného právneho vzťahu medzi účastníkmi, a preto na takomto určení nemôže byť daný naliehavý právny záujem v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) OSP. Stav ohrozenia práva navrhovateľa alebo neistotou v jeho právnom postavení možno preto odstrániť len určením, či tu je alebo nie je záložné právo, prípadne ak už došlo k realizácii záložného práva, určením, či tu je alebo nie je iné právo.

22. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, ako aj rozhodnutí NS SR sa odvolací súd ako prvou zaoberal otázkou prípustnosti žaloby, ktorá je po naposledy pripustenej zmene žaloby predmetom konania a v dôsledku odvolania žalobkyne teraz predmetom odvolacieho konania a dospel k záveru, že žaloba o zdržanie sa výkonu záložného práva nie je ani žalobou o splnenie povinností, ani o nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ani o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ani o určení právnej skutočnosti, teda nepatrí do žiadnej z kategórií žalôb vymedzených v ustanovení § 137 CSP, ani do kategórie iných žalôb, ktoré predpokladá hmotné právo. Takáto žaloba je v rozpore s podstatou záložného práva, podľa ktorého, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva, pričom záložca je povinný strieť výkon záložného práva. Odvolací súd považoval žalobkyňou formulovaný petit žaloby za neprípustný a zamietnutie žaloby za vecne správne, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V danej veci bola žalobkyňa v konaní zastúpená právnym zástupcom, ktorý v priebehu konania žalobný petit viac krát menil, pričom žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala pôvodne určenia, že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom, neskôr určenia, že žalovaný v 1. rade nie je veriteľom pohľadávky zo zmluvy o spotrebnom úvere a nie je záložným veriteľom zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, určenia, že na LV neviazne poznámka a ľarcha, a nakoniec, uloženia povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade zdržať sa výkonu záložného práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti (všetko vo väzbe k predmetným nehnuteľnostiam). Petity formulované právnym zástupcom žalobkyne sa vždy viazali na skutkový stav opísaný v žalobe, boli dostatočne špecifikované, teda nešlo o prípad, kedy by bolo potrebné zasiahnúť do formulácie výroku rozhodnutia, aby zodpovedal objektívnemu hmotnému právu a podľa názoru odvolacieho súdu nešlo ani o vadu podanej žaloby v zmysle ustanovenia § 129 CSP, ktorú by mal súd odstraňovať. Preto potom to, ako bola žaloba nakoniec sformulovaná a čo ňou bolo požadované (po pripustenej zmene žaloby) sa odrazilo až vo výsledku konania, v zamietnutí žaloby. Keďže súd prvej inštancie sa z takéhoto pohľadu vecou nezaoberal, odvolací súd po výzve strán na použitie týchto ustanovení právnych predpisov vec v zmysle nich posúdil a dospel k záveru, že žalobkyňou požadovaná žaloba nie je prípustná, čo viedlo k zamietnutiu žaloby, teda k rovnakému záveru, ako urobil súd prvej inštancie, aj keď aj z iných dôvodov.

23. K ostatným, v odvolaní uvádzaným odvolacím dôvodom žalobkyne odvolací súd už len dodáva, že so závermi súdu prvej inštancie sa stotožňuje a na jeho rozhodnutie v zmysle ustanovenia a § 387 ods. 2 CSP odkazuje. K uznaniu dlhu žalobkyňou odvolací súd dodáva, že tento inštitút podľa § 558 Občianskeho zákonníka je samostatným zaisťovacím inštitútom. Zaisťovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe jeho uznania, tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože v ňom nemusí dokazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie v dobe, kedy k uznaniu došlo. Je naopak na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol iným spôsobom, aby preukázal existenciu dlhu. Uznáním dlhu prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) potrebné, aby tento jednostranný právny úkon urobil dlžník písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatiť dlh a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh, čo do dôvodu a výšky. Z uvedeného logicky vyplýva, že splneným predpokladom uvedeným v § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu, a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 vety druhej Občianskeho zákonníka. V danej veci žalobkyňa svojimi žiadosťami zo dňa 10. 05. 2012 (č. I. 107) a 24. 01. 2013 (č. I. 110) žiadala v čase, keď už bol úver vyhlásený za predčasne splatný, veriteľ ju vyzýval na plnenie, pričom pohľadávka veriteľa nebola premlčaná, na splácanie úveru splátkami po 50 eur mesačne a v druhej žiadosti po 70 eur mesačne. Práve na základe žiadostí žalobkyne boli uzavreté dohody o splátkach, a to dňa 11. 05. 2012 (č. I. 108) a 16. 01. 2013 (č. I. 109), v ktorých bola riadne špecifikovaná pohľadávka, ktorú žalobkyňa uznala, čo do právneho dôvodu a aj výšky a bolo jej umožnené, po zosplatení úveru opätovne úver splácať v splátkach. Je pravdou, že v dohodách o splátkach, ktoré veriteľ žalobkyňi zaslal, bolo do dohody o splátkach včlenené aj ustanovenie o

uznaní dlhu (nepremličaného), čo do právneho dôvodu a výšky. V opačnom prípade by veriteľ žalobkyni splácanie v splátkach zrejme neumožnil, pretože by riskoval premlčanie svojej pohľadávky, pričom v tom čase už mohol svoje práva realizovať cestou výkonu záložného práva, k čomu na základe uznania dlhu a dohody o splátkach nepristúpil. Sama žalobkyňa však na pojednávaní uviedla, že to, čo podpisovala, nečítala, pretože tomu nerozumie, s nikým sa neradila, ani nemala potrebu radiť sa, pretože p. S. dôverovala. Obe dohody jej boli poslané poštou s tým, že ich mala podpísať a obratom zaslať späť. Za takýchto okolností, ako popísala sama žalobkyňa, odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak sama žalobkyňa u nej doma (teda mala čas na ich preštudovanie a poradenie sa s niekým a len od nej záviselo, či ich podpísané odošle späť), podpísala tieto dohody, ktoré si ani neprečítala, ani nemala potrebu sa pred ich podpisom ohľadne nich s niekým poradiť a zaslala ich veriteľovi, nemožno v konaní veriteľa úverového vzťahu považovať za nekalý prístup, nekalú praktiku zo strany veriteľa. To, že by v danom prípade konaním veriteľa úverového vzťahu išlo o takéto konanie, v konaní preukázané nebolo, pričom žalobkyňa toto dôkazné bremeno neunesla. Ostatné odvolacie námietky žalobkyne považoval odvolací súd, vzhľadom k tomu, čoho sa podanou žalobou domáhala a vzhľadom k záveru odvolacieho súdu, za bezpredmetné.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalovaní v 1. a 2. rade mali v odvolacom konaní úspech, odvolací súd, každému z nich, teda tak žalovanému v 1. rade, ako aj žalovanému v 2. rade priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).